

Het gestolen konijntje

Ik verzorg al ruim dertig jaar dieren van dierenliefhebbers die ook een keer per jaar op vakantie willen en hun dierlijke huisgenoten bij mij voor die periode afstaan. Door de jaren heen heb ik zoveel vertrouwen opgebouwd, dat de mensen met een gerust, hart voor dieren, hun lieveling bij mij kunnen achterlaten. Ik heb gelukkig een diergeneeskundige achtergrond en heb verstand van medicijnen die op het juiste tijdstip moeten worden toegediend aan een ziek dier. Tot zover zijn er geen problemen voor mij om een goed pension voor dieren te beheren. Er zijn echter wel andere problemen waar ik als pensionhouder niets aan kan doen.

Het is alweer een paar jaar geleden, maar een goede pensionhouder onthoudt alles. Ik ben op een ochtend weer alle pensiongasten aan het verzorgen en ontdek dat een dierenverblijf leeg is. De sticker met naam en nummer zit nog wel op het hok, maar "blackie" het dus zwarte konijntje is verdwenen. Het hok is wel gesloten, maar het dier is weg! Overall zoeken, maar een konijn kan toch niet uit een gesloten hok ontsnapt zijn? Het dier is pas een week bij mij in verzorging en over twee weken komen de eigenaars hun dier weer ophalen. Het dier is weg en iedere dag zoek ik op alle plaatsen waar het dier niet zit. Ik raak echt een beetje gefrustreerd, het dier kan toch niet zomaar weg zijn. Er komen gedachten bij mij op dat het dier "gestolen" moet zijn. Maar wie doet dat nou, dit is een asiel voor dieren, er worden dagelijks konijnen over het twee meter hoge asiel hek gegoooid. Wie steelt er dan een pension dier?

Na een drukke zaterdag met ruim tweehonderd bezoekers aan dit asiel, val ik 's avonds laat ook in een 'putdiepe' slaap. Wellicht komt het verdwenen konijntje in mijn dromen voorbij en krijg ik een idee waar hij zich heeft verstopt.

Zondagochtend is het nu en ik zit met half open ogen mijn dieren te observeren door mijn huiskamerraam. Krijg nou wat, er staat weer een doos voor mijn deur. Na een slok koffie ga ik maar weer eens kijken. Er zit een briefje op de doos geplakt en ik lees: "Hier is het konijntje weer terug dat we twee weken geleden bij u uit een hok hebben gehaald. Mijn zoontje vond het zo'n lief dier. We hebben wel de pension sticker op het hok gelezen en denken nu dat het konijntje iemand anders toebehoort".

Er staat geen afzender op het frommelige papiertje en ik kan, met nu geheel open ogen, mijn reactie niet op iemand botvieren ... Ik roep dus maar in het niets een aantal niet alledaagse uitingen naar de verdwenen en gemene konijnendieven.

Maar het vermiste konijn is gelukkig weer terug in zijn pensionhok. Ik plak weer een nieuwe sticker en twee dagen later komen de echte eigenaren hun dier ophalen. Zich

totaal niet bewust van alles wat gebeurd is, ontfermen de mensen zich over hun konijn. Ik heb de mensen het hele verhaal verteld en maar een week pension in rekening gebracht. De mensen verlieten met een vrolijke en dankbare lach mijn asiel met hun huisdier. Het verhoogd adrenaline gehalte in mijn bloed kan weer tot een redelijk normaal "pensionhouderniveau" gezuiverd worden door mijn nieren. Er is gelukkig weer een probleem opgelost.

Het is nu een week geleden dat twee andere dierenliefhebbers hun pensionkonijn kwamen ophalen. "We komen Flappie halen", zeiden ze enthousiast. Ik heb uiteraard de meeste dieren wel in mijn gedachten staan dus antwoord ik, "O die met die cavia samenwoont". De mensen vertellen me dat ze geen cavia hebben, alleen maar een konijntje. Ik frons mijn wenkbrauwen en denk nog ... "Die is er niet". Ondanks dat ik weet dat er nog een konijn zit met die naam en samen met een cavia als levenspartner ter pension is aangeboden, zoek ik toch met de eigenaars van het konijn tussen ruim vijftig asielkonijntjes. Vele dieren meldden zich aan als Flappie, maar de ware zit er niet tussen. Ik sta natuurlijk geweldig voor schut en begin ongewild te transpireren op mijn voorhoofd. We lopen gezamenlijk van hot naar her en kijken in hopen en buizen. Tot in de tuin en in het weiland, buiten mijn pension gebied zoeken we tot beter weten in. Tussen paarden en brandnetels ... niets!

De volgende dag weer zoeken naar het vermiste konijn met de eigenaren. Nu zelfs met de auto de polder rond. Je weet maar nooit! Nergens steekt een oor boven het gras uit. Wel in de avonduren laat ik mij verleiden om de weilanden in te lopen omdat ik langoren boven het gras zie. Op de plaats aangekomen blijkt het een uitgebloeid en op bruine konijnen oren gelijkend ridder zuring te zijn. Wel rent er af en toe een haas weg. Ik schrik nog meer dan het dier zelf en denk ... dat kan nooit Flappie zijn. Het acht jaar oude pensionkonijn behaald de supersnelle start van een haas niet meer. Verder had het dier hangoren en die steken niet boven het gras uit.

We zoeken gezamenlijk nog enkele dagen maar het dier blijft weg. Pension hokken worden na gebruik schoongemaakt en gedesinfecteerd. De volgende dag is het alweer bezet door een afgestaan asielkonijn. Zeker in het naseizoen van het pension werk, loopt alles wel een beetje door elkaar, maar alle pension dieren behouden hun belangrijke sticker op hun verblijf. Er kan niets fout gaan.

Behalve als er een bezoeker komt die een dier wel leuk vind en dat zomaar uit een hok haalt. Ze trekken de sticker van het dieren verblijf af en gooien dat weg. De aanwezige nandoe's eten alles op, dus ook de sticker. Elke dag worden dieren gehaald en met ruim

honderd hokken in mijn gedachten denk ik ook wel eens ... "O, deze is gisteren opgehaald, er kan weer een asiel dier in".

Het dier moet dan ook afgeboekt zijn in het grote dierenpension boek. Dat was bij dit dier niet het geval, de naam stond nog open. Heeft iemand dan een verkeerd konijn meegenomen? Ook dat is wel eens gebeurd. Soms komen de burens van mensen een pension dier afhalen en lopen met "Snuffie" en sticker in hun handen om netjes af te rekenen. Ze geven de sticker aan mij, betalen de pension kosten en na een week komt de eigenaar vertellen dat dit niet hun konijn is. Als ze tien hokken verder hadden gekeken zat daar de echte Snuffie. Maar ja, ik geloofde die mensen.

Geloof gerust van mij, "pensionwerk" is zenuwenwerk. De verzorging en verantwoording voor andermans dier is de beste manier om geestelijk en lichamelijk "af te vallen".

Tot op heden is "Flappie" nog steeds zoek.

SKUKUZA

d